

תורת ישוע על מתן סיוע בשכונות

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: לוקס 19-16:4, 37-25:10; מתי 13:5; ישעיה 8:2; יוחנן 38-35:4; מתי 9-13:13.

פסוק לשינון: "וַיֵּסֶב יֵשׁוּעַ בְּכָל הַגָּלִיל וַיְלַמֵּד שָׁם בְּבֵתֵי הַכְּנָסֹת קָרָא בְּשֵׁם הַמְּלָכֹת וְרָפָא כָּל מַחְלָה וְכָל מַדְוָה בָּעָם" (מתי 23:4).

"רוברט לואיס סטיבנסון ידוע ביותר בשל הרפתקאותיו באי המטמון, היה ילד חולני שלא יכול היה ללכת לבית הספר באופן קבוע. בסופו של דבר שכרו הוריו מורה שילמד אותו ואומנת שתעזור לו עם צרכיו האישיים. לילה אחד כשהאומנת שלו באה לבדוק אותו בחדרו לפני שהוא נכנס לישון, היא מצאה אותו מחוץ למיטה וידיו ואפו טחובים אל החלון. האומנת אמרה לו בתקיפות לחזור למיטתו לפני שיתקרר. רוברט אמר לה: "בואי לחלון ותראי מה שאני רואה". האומנת ניגשה לראות. למטה ברחוב נראה איש שהדליק את האורות שברחובות. "תראי" אמר רוברט, "האיש טוחב את ידיו לתוך החשיכה!" - (מרגרט דייוויס, 'אל פחד! האם יש משהו שקשה במיוחד לאלוהים?') (ספרי מבט) עמ' 332).

ראינו מעט ממה שאמר התנ"ך על מתן עזרה לנוקמים. ועתה נפנה לברית החדשה ונראה מה היא אומרת, ונתחיל במקום הטוב ביותר - דבריו של ישוע. אחד השיעורים המאלפים שנתן ישוע הוא שעלינו להיות 'לאור לגויים' (מתי 5:14). בתוך כך אנו משקפים את אופיו של ישוע, אור העולם האמיתי (יוחנן 8:12). תורתו של ישוע, שהוא הדגים בעצמו בפעילות הארצית, סיפקה הנחיות עצומות לגבי הדרך שבה גם אנו, דרכו, נוכל 'לטחוב' את ידינו לתוך החשיכה.

הצהרת הכוונות של ישוע

ישוע הרב הצעיר מנצרת הפך פופולרי באיזור הגליל (לוק' 15: 4). "כִּשְׁגֹּמֵר יִשׁוּעַ אֶת דְּבָרָיו... הַשְׁתוֹמֵם הַמּוֹן הָעַם עַל תּוֹרָתוֹ, כִּי לָמַד אוֹתָם כְּבַעַל סִמְכוֹת וְלֹא כְּדֶרֶךְ שְׁלֵמָדוֹ סוֹפְרֵיהֶם" (מתי 28,29: 7). שבת אחת עלה ישוע לקרוא בבית הכנסת ממגילת ישעיהו הנביא וקרא את שני הפסוקים הראשונים מפרק 61 ועצר בתחילת הפסוק השני לפני המילים: "יְיִוִם נָקָם לְאַלְהֵינוּ" (ישעיהו 2: 61).

קיראו את לוקס 19-16: 4. איפוא קראנו כבר את המילים האלו? (ראו ישעיהו 21-1: 61).
מה הכריז ישוע בקוראו את הפסוקים הללו?

כפי שכבר נוכחנו לראות, האימרה: "שנת רצון לה" מזוהה כשנת היובל (ויקרא 25). בביקור זה בנצרת מצטט ישוע נבואה משיחית מהתנ"ך ומאשר את מאזינו: "הַיּוֹם נִתְמַלֵּא הַכְּתוּב הַזֶּה בְּאֲזֵנֵיכֶם." (לוק' 21: 4). בדרשה זו מגלה ישוע עצמו כמשיחו של אלוהים המבשר חדשות טובות לעניים, דרוך לאסורים, מאור עיניים לעיוורים ולשלח רצוצים לחופשי; כל שאמור לקרות בשנת יובל. רשימה זו מתארת בפרטים את פועלו של ישוע עלי אדמות, שמרכזו היה לימוד ובהבראה לנוקקים.

מדוע עצר ישוע בתחילת הפסוק ולא קרא את כולו בישעיה 2: 61?

ייתכן שישוע עצר לפני המילים: "יְיִוִם נָקָם לְאַלְהֵינוּ" משום שלא רצה שההמונים יחשבו שפועלו של המשיח יתחבר עם הדעות הרווחות שהוא יוביל את הצבאות לחסל את הכובשים ולהביא אותם תחת שלטונה של ישראל. קונצפט שגוי זה היה עלול לגרום לחסידיו ובני עמו לראות אותו ואת פועלו בדרך שהם רצו שיתממש. במקום זאת הוא התמקד במה שהוא בא לעשות למען הנוקקים ומה שהוא הציע להם בו במקום, מבלי שום קשר למצב הפוליטי דאז.

אילו מסקנות נוכל להסיק מהדרך שבה הכריז ישוע על תחילת פועלו? כיצד נוכל אנו ליישם באופן מעשי את שהוא הדגיש בפועלו?

ואהבת לרעך כמוך

”וְאֶהְבֶּתְּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ וּבְכָל-מְאֹדְךָ וּבְכָל שְׂכָלְךָ, וְאֶהְבֶּתְּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ.” (לוק' 10:27).

קיראו את לוקס 10:25-37. איזה מסר ניתן לנו כאן ביחס למתן עזרה לנזקקים?

בעלי התורה הבינו שכל הדיברות קשורות ומבוססות באהבה לאלוהים בכל מאודנו ואהבת רעינו כמונו. השאלה שנתבקשה הייתה: 'מיהו "רעי"?'
 בעל התורה ביקש הבהרה בנושא- לדעת מיהו רעו, מפני שההתנהגות והדעה הרווחת הייתה במתן יחס מועדף לקרוביהם ולהחשיב את כל הרחוקים יותר כזרים. המשל שנשא ישוע גילה היבט שונה לגמרי. רעינו הם כל מי שנקרים בדרכינו, ובמיוחד הנזקקים. להיות רע משמעו לדאוג לצרכי רעך. הכוהן והלוי היו מודאגים יותר מטומאה טיקסית וחובתם הדתית הייתה להישמר מטומאה. כמה נוח היה זה להם להשתמש בדתם כתירוץ שלא להתכחש לעצמם על-מנת לעזור למישהו בצרה, שייתכן מאוד שלא יכול היה להשיב להם כגמולם. בניגוד לכך, ראה השומרונים בזר הזה רעו ומילא בחסד את צרכיו של הפצוע במקום למלא את צרכיו האישיים. הנקודה היא שבמקום לשאול: 'מיהו רעי?' אנו צריכים לשאול: 'מי יהיה רע לרצוצים והמקופחים?' זהותו של האדם הנזקק אינה רלוונטית, הוא נזקק וזקוק לכן לעזרתנו- נקודה.
 ”שום הפרדה על רקע של לאום גזע או מעמד חברתי אינה מקובלת על-ידי אלוהים כבוראו של כל אדם. כל המין האנושי הוא משפחה אחת מן הבריאה וכולם אחד בפדות המשיח ישוע. המשיח בא להרוס כל חומה ומחיצה ולפתוח לרווחה את כל מחלקות בית המקדש כדי שתהיה לכל אדם גישה חופשית לאלוהים. אהבתו כה נרחבת כה עמוקה וכל-כך מלאה שהיא חודרת לכל מקום”. (אלן ג'י ווייט, 'הדוגמאות המאלפות של ישוע', עמ' 386).

אילו דעות קדומות מונעות מכם להיות רע-החבר שאתם אמורים להיות?

המרשם כולו

”אתם מַלְח האֲרָץ” (מתי 13:5).

בפיסקה הזו קורא ישוע לחסידיו להיות מלח שהוא מרכיב שמשנה את הטעם. עדת המאמינים אמורה להיות 'מלחיה' המכילה את מלח הארץ. את מה עלינו להמליח? את המלח? או את המרכיבים האחרים בעיסה? ניתן להבין טוב יותר את האבסורדיות במילוי מגש אפייה אחד במלח ומגש אחר בבצק שאחד המרכיבים בו הוא מלח. במגש הראשון המלח הוא המרכיב היחיד; ואינו יכול להיות טעים או ערב לחיך. במגש השני המלח הוא אחד המרכיבים שבמירשם ומעורב עם המרכיבים האחרים השונים ממנו. ותוך כך הופך הבצק מתפל לכיכר לחם טעים. המלח מועיל יותר כשהוא מעורב עם מרכיבים שונים ממנו. אותו דבר ניתן לומר על קהילת המאמינים. אולם לא נוכל להיות מעורבים אם נישאר בנוחות שבתוך עדת המאמינים - ה'מלחיה'. וזוהי נקודה שחשוב שנבין ובל לנו לפספס. נוכל בהחלט להיות מוסריים בכך שלא נעשן או נשתה אלכוהול או נהמר או נתהולל או שנפשע. כל אלו חשובים מאוד. אולם השאלה שנשאלת אינה ממה עלינו להימנע בלבד, אלא גם: מה עלינו לעשות? כיצד נוכל לעזור בקהילה שבה אנו חיים, לנזקקים שבינינו?

קיראו את מתי 5:13 שוב, והתמקדו על שאר הפסוק. כיצד יכול המלח לאבד את טעמו? להפוך תפל?

”אם יאבד המלח את טעמו הרי שתישאר רק הודאת פה של חסידות נטולת אהבת המשיח, ואין בה יכולת לעשות שום דבר טוב. אין החיים הללו יכולים להפעיל שום מאמץ גואל שישפיע על העולם.“ (אלן גי ווייט, 'חמדת הדורות', עמ' 439 בגרסא באנגלית).

חיזרו לדוגמה של המירשם. כפי שראינו, אם כל מה שיש לנו זה מלח, אזי אין זה טוב. למעשה, הרבה מלח בדיאטה יכול להיות רעיל למערכות גופינו. מלח אמור להיות מעורב עם חומרים שונים ממנו. כך שאם אנו כמו שאר האנשים או יותר מדי כמו האנשים שבעולם לא נוכל להביא לשום שינוי. אין לנו שום דבר להציע. המלח הופך תפל ואינו טוב לשום דבר. ומה אומר ישוע שקורה למלח לאחר מכן? בהיותנו 'מתובלים' באהבת המשיח נמלא בכמיהה להיות בקירבתם ולא מחוץ לסובבים אותנו, מעורבים בחיי הזולת כגורמים המביאים שינוי, להשפיע לטובה על חייהם ולהובילם למה שחשוב ביותר בחיים: גאולה בישוע.

קיראו את דברים 12:30, 31:20, ישעיה 2:8. אילו אזהרות קיימות בפסוקים הללו? כיצד נוכל להישמר מליפול בפח הזה?

להיות איכר

קיראו את יוחנן 38-35:4. מה אומר לנו ישוע על השלבים השונים שבדרך לעשיית תלמידים?

העבודות שמוטלות על האיכר הן רבות פנים. סוגים שונים של עבודות מתבצעות עוד לפני זמן הקציר (מתי 38-35:9). דרושים לא רק קוצרים בשדות האדון. דמיינו לכם שהאיכר מודיע לעובדיו: 'הגיע זמן הקציר ועלינו להחל בזריעה'... הקציר יהיה טוב יותר רק לאחר שנעבוד בשטח מבעוד מועד.

בין שאר הדברים שצריך לעשות כחקלאים זה להכין את האדמה שהרי לא כל אדמה מוכנה וטובה מלכתחילה. (קיראו את מתי 9-13). מה תוכל לעשות עדת המאמינים שלכם על-מנת להכין את האדמה, לרכך אותה, להוציא אבנים וסלעים ממנה ולנקש עשבים וקוצים?

עובדים חקלאיים עושים את העבודה הקשה הרבה לפני הקציר ועובדים אחרים קוצרים את התועלת מעבודה זו. לעיתים מדגישים מובילי הבשורה באסטרטגיה שלהם את הקציר יותר מאשר את ההכנות החשובות של קהילת המטרה. לא כך צריך להיות. האדמה צריכה להיות מעובדת הרבה לפני שמגיע המבשר ומתחיל לשאת דרשות בתקווה לקציר טוב. עלינו לראות את העבודה בשדות כההליך: עורכים בדיקה לאיכות האדמה, מעבדים את האדמה, שותלים, נוטעים, זורעים, משקים, מדשנים, נלחמים במזיקים, מחכים ורק אחר כך קוצרים ומשמרים את היבול. הקציר הוא רק חלק מהההליך. בעדת המאמינים, הההליך היחלקלאי יכול לכלול את בדיקת הקרקע כגון הערכת צרכי הקהילה בסקרים, איסוף נתונים דמוגרפיים וראיונות עם מנהיגי הקהילה. הכנות בשטח יכולות לכלול פעילויות המכשירות את הקרקע כגון מילוי צרכי הקהילה הנגלים על-ידי ההערכות והאומדנים שבוצעו בקהילה; פעילויות שמשמשות כזריעת הזרע הטוב, סמינרים ושיעורי מקרא קודש; ותפילה ליגשים-רוח הקודש. מעטים הם הנפשות שקבלו את המשיח תוך חשיפה אחת לאמת. עלינו לטפח אותם בשרשרת של מפגשים נוספים, ובכך נשפר את הסיכוי שהם יהיו מוכנים לעת הקציר. אם נסתמך רק על אירועים בודדים ספק אם ישרוד היצמח' העדין עד לזמן הקציר.

איזה תפקיד תוכלו למלא בתהליך הזה של עשיית תלמידים? מה תצטרכו לעשות שהוא שונה ממה שאתם עושים עכשיו?

'נטיעת' קהילות מאמינים

קיראו את מתי 10:5-10. מדוע שלח ישוע את חסידיו אל הערים והכפרים הסובבים אותם ללא אמצעי מחיה בסיסיים?

זה נראה קצת מוזר שחסידיו של ישוע קיבלו הוראות מפורשות וברורות להיכנס למתחם שבו יפעלו בשמו עם מעט מאוד משאבים לכלכלתם. מסתבר שישוע רצה שחסידיו ילמדו להסתמך על אלוהים ועל החשיבות שביצירת מערכות יחסים ידידותיים תוך מתן שירות לתושבים המקומיים. תושבים אלו יעריכו את השירות שקיבלו ויספקו תמיכה לפעילות הזו. רועה קהילה בשם פרנק נתבקש על-ידי הכנס המקומי 'לטעת' קהילת מאמינים באיזור בעיר גדולה שלא הייתה בה שום נוכחות אדבנטיסטית. בהתחלה לא היה לו תקציב לכך. הוא למד את המפה של השטח וגבולותיו וחקר את הדמוגרפיה בו. לאחר מכן הוא חנה את רכבו באחד מחלקי העיר ההומים ביותר והחל ללכת מעסק לעסק ושאל שאלות על החיים באיזור. הוא ביקר מנהיגים פוליטיים, עסקנים וארגונים סוציאליים ושאל מה הם הצרכים הגדולים ביותר של הקהילה. הוא התחבר עם כמה מהתושבים המקומיים והוזמן להצטרף למועדון האזרחי המקומי. שם הוא גילה מנהיגים אחרים שהובילו לפריצת דרך בשכירת החלק המסופח לקהילה דתית מקומית. חברי המועדון האזרחי המקומי סיפקו תרומות שהסיפקו לצבע וחומרי ניקיון להכנת החלק המסופח לכנסייה הזו בכדי להשתמש בו לשירותים קהילתיים. ראיונות עם מנהיגים בקהילה הצביעו על כך שבריאאות הגוף היא צורך ממשי חשוב של הקהילה. משום כך הביא פרנק קבוצת מתנדבים שערכו מספר תוכניות למבדקי בריאות ומפגשים שלאחר מכן בבניין המסופח לכנסייה. אלו שהפיקו תועלת מהמבדקים והתוכניות שילמו מחיר סימלי שעזר לשלם את העלויות. תוך זמן קצר החלו מפגשים של שיעורי שבת וחלק מהתושבים החלו להופיע. פסטור פרנק למד שאחת הדרכים הטובות ביותר לייסד קהילת מאמינים בחברה קהילתית היא לתת שירות שעונה לצרכי האנשים בקהילה ולטפח עדת מאמינים עיי מתן שירותים אלו. פעילות קהילתית זו הולידה עדת מאמינים אדבנטיסטית המונה כ- 140 חברים. סיפור מעורר השראה זה על רועה הקהילה פרנק מראה מה יכול להתגשם כשניישם את תורתו של ישוע. כיצד חי ישוע את תורתו? בשבוע הבא נתחיל לחקור את השיטה שבה פעל המשיח, שיטה ש"יתן הצלחה אמיתית בעשיית תלמידים". (אלן ג'י ווייט, 'מפעלות ההבראה', עמ' 143 בגרסא האנגלית).

חומר נוסף למחשבה:

קיראו עוד מדבריו של ישוע המלמדות אותנו את חלקנו בקהילה: מתי 12: 7, 23: 23, 25: 31-46; מארק 1-34, 4: 1-13, 6: 36; לוקס 8: 10, 10: 10, 12: 8, 12: 13-21, 14: 16-24, 16: 13, 18: 18-27, 19: 1-10; יוחנן 10: 10, 12: 8, 17: 13-18.

קיראו את הפרק 'השפלים שבין אחיי' עמ' 641-637 בספר 'חמדת הדורות'; ו'דוגמתו של השליח' ב'ירחון' 'סממני הזמן' של 19 למרץ, 1894.

"אלמלא תהיה עדת המאמינים אור לגויים, תהיה חשיכה מוחלטת" (אלן גיי ווייט, 'סממני הזמן', 13 ספטמבר 1893).

זה מזכיר את דבריו של ישוע במתי 12: 30 - "מי שְׁאִינְנוּ אִתִּי נִגְדִי הוּא, וְמִי שְׁאִינְנוּ אוֹסֵף אִתִּי, מְפַזֵּר". ישוע מסביר את זה בפשטות: אין תחום ביניים בעימות הגדול. או שאנחנו לצידי של המשיח או לצד אויבו. לקפוא על השמרים לאחר שקיבלנו אור גדול משמע להיות נגד המשיח. נקראנו להיות אור לגויים; אם איננו אור אז אנו שרויים בחשיכה. למרות שההקשר המיידי שונה, העיקרון אותו עיקרון: "אֵךְ אִם עֵינְךָ רָעָה כָּל גּוֹפֶךָ יִחְשֶׁךְ; וְאִם יִחְשֶׁךְ הָאֹר אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ, מָה רַב הַחֹשֶׁךְ!" (מתי 6: 23). ייתכן ונוכל לסכם את זה בפסוק הבא: "כָּל מִי שֶׁנִּתֵּן לוֹ הַרְבֵּה, יִדְרֹשׁ מִמֶּנּוּ הַרְבֵּה; וְמִי שֶׁהִפְקֵד בְּיָדוֹ הַרְבֵּה, יִדְרֹשׁ מִמֶּנּוּ עוֹד יוֹתֵר" (לוק' 12: 48).

שאלות לדיון:

1. דונו כיצד עלינו להיות מעורבים עם אלו שמחוץ לאמונה שלנו על-מנת לחלוק עימם את האור. כיצד נוכל למצוא איזון כאן? כיצד נוכל לעזור בעולם ולעשות טוב לזולת ולהישמר שלא נהפוך לחלק מהבעיה במקום להיות חלק מהפיתרון?
2. לעיתים קרובות עולות שאלות הנוגעות לפוליטיקה בזמן המעורבות בקהילה. אחרי הכל מרבית הדברים שאנו רוצים לעזור בהם כגון סיעוד, חינוך, בריאות ועוד, הם חלק מהויכוחים הפוליטיים. כיצד נוכל לוודא שאיננו מרשים לפוליטיקה לקטב ולזהם את מאמצינו? נראה שלפעמים קשה מאוד להימנע מהתערבות בפוליטיקה, כיצד נוכל להישמר ממעורבות זו ככל האפשר?
3. האם קיימים מצבים שבהם עלינו להיות מעורבים פוליטית על-מנת לתת שירות טוב יותר לקהילה? אם כן, מהם מספר מצבים וכיצד נוכל לוודא שאיננו מתפשרים על ההסמכה לבישור?